

Gabi és a manó

Láng Attila D.

Láng Attila D.

Gabi és a manó

2017

A szerző magánkiadása, 2020

© Láng Attila D., 2020
<http://LAttilaD.org>

Gabinak

Vannak napok, amikor semmi se sikerül. Az ember egy csomó mindent eltervez már előző nap lefekvéskor, aztán reggel minden elromlik.

Gabinak ilyen napja volt.

Ma korcsolyázni akart menni. Mikor menjen, talán nyáron? De egész nap ömlik a hó, akkor se mehetne, ha apáék itthon lennének. De nincsenek. Reggeli után elrohantak valami nagyon fontos dologban, azt mondták, ebédre megjönnek. Gabi maradjon a házban és legyen jó. Úgyhogy most itt van a házban és jó. Ez biztos, mert nem csinál semmit, tehát rosszkodni se tud.

Öt perccel a csattanás előtt Gabi az ablakban állt és nézte a hóesést. Persze akkor még nem tudta, hogy öt perc múlva csattanás lesz. Azon tűnődött, hogy fognak apáék hazatalálni. Mert kint a kertkapu is alig látszik, úgy szakad a hó, és ha sokáig ömlik még, akkor el is fog tűnni a hó alatt a kertkapu, az utca, talán még a ház is. Egy óriási nagy hóbucka lesz minden, és ha anya meg apa itthon lenne, akkor ez rendben is volna. Olyan lenne a ház, mint egy medvebarlang, csak medve nélkül. Illetve miért medve nélkül? Akkor már lehetne itt egy medve is, akinek nincsen barlangja, vagyis hogy az ő házuk az, és ott aludna Gabi szobájában, emeletes ágyon.

Gabi szerette a medvéket.

Négy perccel a csattanás előtt arra gondolt, hogy ha most bekopogna egy medve, akkor ő beengedné, adna neki mézet, és leülnének együtt legózni. Idegent persze nem szabad beengedni, ezt apa és anya külön-külön elmondta sokszor, de ez medvékre nyilván nem vonatkozik. A medve barna lenne, mert a jegesmedve az nem is akarna bejönni, az jobban érzi magát odakint, ahol ugrálhat a hóban és hógolyózhat is, mármint amikor majd eláll a hóesés. Barna lenne, és akkora, mint ő. Nagyobb medve nem kell ide, elég egy medvebocs. Nincs is annyi méz a háznál, amennyi elég egy igazán nagy medvének, és lehet, hogy az nem is férne el kényelmesen a szobájában.

Három perccel a csattanás előtt Gabinak eszébe jutott, hogy egyetlen szem málna sincs a kamrában. Se málnaszörp, se málnás csoki, semmi. Pedig a medvék szeretik a málnát, és ha jön a medvebocs, nem tudja megkínálni semmivel, ami málnás. Viszont lehetne termeszteni. Valahol van egy virágláda, azt megtöltik földdel, föld van odakint, csak a hó alatt. Elültetik a málnamagot és lesz málna a medvének. Ha jön.

Két perccel a csattanás előtt Gabi azon tűnődött, mi van, ha a medve nem jön. Odakint ömlik a hó, hogy találjon ide? Az utcában az összes ház egyforma. Nyáron nem, de most mindet beleperte a hó. Honnan tudja, melyik házban várja őt Gabi?

Gabi a cicákat is szerette.

Az jutott eszébe, hogy ha a medve nem jön, akkor jöhetne helyette cica is. A szomszédból a vörös cica máskor is átjött játszani. De Gabi igazából egy fehér kiscicára vágyott, piros masnival a fülén. Bekopogna, Gabi beengedné és azt mondaná neki, helló, Kitty, a cica pedig bejönné és együtt játszanának.

Egy perccel a csattanás előtt Gabi arra gondolt, hogy ha fehér cica nincsen, egyelőre megelégedne a vörössel is. Gabi nem szeretett egyedül lenni, és most már túl régóta volt egyedül. Még rengeteg időbe telhet, hogy anyáék megjöjjenek, és...

Ebben a pillanatban iszonyú csattanást hallott, amibe beleremegett a ház, ő pedig majdnem hanyatt esett ijedtében. A csattanást robaj követte, aztán zörgés.

Mi volt ez?

Gabi nem volt ijedős kislány, de most nagyon megijedt. Soha nem hallott még ilyen zajt. A padláson nincs is semmi, ami ekkora

csattanást csinálhatna. Pedig ez felülről jött. Gabi rengetegszer járt már a padlásra, és tudta, hogy ott semmi se csinálhat se csattanást, se robajt, se zörgést.

Egy ideig várt, de nem hallott semmit. Aztán döntésre jutott. A kamra mellett volt a padlásfeljáró. Elindult. Lassan fölment a lépcsőfokokon, és felemelte a csapóajtót. Csak egy kicsit, hogy föl tudjon kukucskálni.

A padlásról fény áradt be. Ez megzavarta. Senki se gyújtott odafront villanyt. Akkor mitől van világos? Följebb emelte a csapóajtót. De hiszen ez nem is villanyfény. Óriási fehér kavargás. Hó! A padlásra havazik!

Gabi fölnyitotta a csapóajtót, ami nem volt könnyű, mert az ajtó nehéz volt, és fölment a padlásra. Ha a padlásra havazik, akkor lyuk van a tetőn. Közelebb ment a hókavargás közepéhez, és már meg is látta. A tetőn furcsa alakú, nagy lyuk volt, amin át ömlött befelé a hó és a nappali fény. Gabi álmétkodva nézte. A lyuknak nyúlványai voltak, egy, kettő, három... négy... öt. Pont olyanok voltak, mint egy ember két karja, két lába meg a feje.

Ebben a pillanatban egy hang azt mondta:

– Brrrrrr!

És valami megmozdult a padlásra gyűlő hókupacban.

Gabinak leesett az álla. A hó mozog, ilyen szélben még jó hogy, de soha nem mondja, hogy brrrrrr.

Aztán egyszer csak valaki felült a hóban és Gabira nézett.

Gabi elsikította magát és rohanni kezdett a lépcsőfeljáró felé, de közben elcsúszott a hóban és elterült. Ami szerencse, mert ha így lerohan a lépcsőn, biztos legurul és nagyon megüti magát.

– Hé, te! – mondta valaki.

Gabi hanyatt fordult és felkönyökölt. A valaki ott ült a hókavargásban és őt nézte. Egy fiú. Egy fura, vadidegen fiú ült a padlásukon a hóban, zöld sapka volt rajta, és Gabit bámulta, aki visszabámult rá.

A gondolatai gyorsabban kavarogtak, mint a hó. Idegent beengedni nem szabad. De nem is ő engedte be. Ez a fiú föl mászott ide a padlásukra. De hol? És ki ez? Soha nem látta, pedig mindenkit ismert a környéken, a fiúkat is. A nagyobb fiúkat is. Ez a fiú jóval nagyobb volt nála, ezt közben megállapíthatta, mert a fiú fölállt és megrázta magát, mint egy vizes kutya.

Az öltözete is furcsa volt, nemcsak az arca. Zöld pulcsi volt rajta, fehér hópelyhekkal és a Téliapó arcképével. Sötétkék nadrág, de az is tele hópelyhekkal. Fura formájú, piros cipő és csúcsos piros sapka, bojtjal a csúcsán. A sapkán is hópelyhek voltak. Nagy hópelyhek ráhímezve. De igazi hó, az nem volt rajta egy szem se, pedig a padláson már valóságos sarkvidéki hóvihár tombolt.

A fiú odajött hozzá és a kezét nyújtotta.

– Szia – mondta. – Félix vagyok. Megjeddél, mi?

Gabi mérgesen nézett föl rá.

– Még szép! Hogy kerülsz a padlásunkra?

– Onnan – mutatott a fiú a tetőn levő lyuk felé. – Ideestem.

– Estél?! Mégis honnan?!

– Leestem a szánról. Én a Téliapó egyik manója vagyok.

Gabinak elakadt a szava. Ilyen szemtelenséget még elképzelni se tudott. Ez a srác betolakszik a padlásukra, kifúrja a tetőt, hogy beömljön a hó, aztán még nekiáll hazudozni.

Talpra ugrott.

– Hát ide figyelj! Lehet, hogy kisebb vagyok nálad, de velem se lehet elhítni mindenféle hülyeséget! Nincs is Téliapó, és manók sincsenek!

– Pedig az egyik éppen itt áll előtted – mondta Félix, és visszament a lyuk alá. Az övéről leakasztott egy kis bőrzacskót, amit Gabi eddig észre se vett, sőt az övre se figyelt föl, pedig széles, sárga-kék mintás öv volt, nagy aranycsattal. Félix kibontotta a zacskót és belenézett. – Hát ez nem sok.

Belenyúlt a zacskóba, kicsipentett valamit, és magasba lendítette a kezét. Gabi elképedve nézte, ahogy a kezéből aranyszínű fénycsóva repül ki, aranyfénybe burkolja a tetőn ütött lyukat, és a hóésés megszűnik a padláson. A lyuk most valami aranyszínűvel volt befedve, ami úgy ragyogott, hogy még mindig világos volt a padláson.

– Ezt hogy csináltad? – suttogta Gabi.

– Varázspor. Mindig hordunk magunknál. Sajnos nem sok van, de hát a tetőt nem hagyhattam így.

– És ezzel a rengeteg hóval mi lesz? Ha elolvad, odalent úszni fog minden!

Félix megcsóválta a fejét.

– Jobb, ha erre nem használunk port. Van egy vödöröd?

– Ennek legalább száz vödör kell.

– És hány van a háznál?

– Három.

– Rendben, akkor menjünk. Azért a nevedet áruld már el.

Gabi már majdnem megmondta a nevét, de aztán megállt a lépcső tetején és csípőre tette a kezét.

– Hé-kás, ha te a Téliapó manója vagy, nem kéne magadtól tudnod a nevemet?

– Nem – felelte a fiú komolyan. – Azt csak a főnök tudja. Ő rád néz és megmondja a nevedet, hogy hány éves vagy és hogy jó voltál-e. Ez a dolga, tudod. De én csak az egyik manója vagyok. Még csak nem is főmanó.

Gabi sóhajtott.

– Hát jó. Gabinak hívnak, hét és fél éves vagyok, és jó voltam.

Lementek a földszintre. Gabi most kezdte érezni, hogy a padláson azért hideg volt már. Bement a szobájába, fölvetett egy pulcsit, egy szál világoskék ruhában azért mégse fog havat lapátolni.

– Ezek épp jók lesznek – mondta Félix, Gabi kicsi kori homokozólapátjait méregetve. – Figyelj csak, villanyvonatotok nincs véletlenül?

Gabi homlokráncolva meredt rá.

– Van, apa gyerekkori vonata, de azt nem szabad elővenni. Mi-nek az? Most akarsz játszani?

– A manók mindig játszanak, de nem ezért. Azzal fogjuk lehor-dani a havat.

– Ez hülyeség. A villanyvonat nem tud a lépcsőn menni, és nem bírja el a havat. Ha baja esik, apa letépi a fű...

Gabi elharapta a mondatot. Most jött rá, miért olyan furcsa Félix arca. Hegyes volt a füle.

– Neked hegyes a füled – susogta.

– Persze. Minden manónak hegyes a füle. Nem láttál karácsonyi filmeket?

Gabi nem felelt. Szó nélkül nézte végig, ahogy Félix leveszi a felső polcra a villanyvonat nagy dobozát, leteszi a földre és kinyitja.

– Nagyon jó. Pont erre van szükségünk. Gyere, rakjuk össze.

Összerakták. Félix fantasztikusan gyorsan csinálta. Pár perc múlva sínek vezettek az ajtótól a padlásfeljáróig, fel a lépcsőn, be a padlásra. Félix rátette a mozdonyt és a kocsikat, azokra ráállított-

ta az üres vödröket, és elindította. A kisvasút megiramodott és fölszaladt a lépcsőn. Gabi döbbenet nézte.

– Jól van – mondta Félix. – Én fölmegek a padlásra és megtöltöm a vödröket hóval, aztán leküldöm, te pedig öntsd ki a havat az udvarra.

Gabi lent maradt és várt. Közben rájött, hogy az egész nem fog működni. Lehet, hogy Félix annyira ért a villanyvonathoz, hogy rá tudta venni, hogy a lépcsőn is menjen, de amikor a megrakott vödrökkel elindul a vonat lefelé, akkor a vödrök le fognak borulni. Már éppen el akart indulni a padlásra, hogy ezt megmondja neki, amikor befutott a vonat a megrakott vödrökkel. Gabi a fejét csóválta és kiöntötte a vödröket az udvarra.

Lehet, hogy tényleg manó, azért tud ennyiféle furcsaságot?

Félóra múlva lejött Félix.

– Kész, nincs több hó a padláson. Azt hiszem, megérdemlünk egy forró csokit.

– Egy mit?

– Forró csokit. A manók azt isznak.

S már indult is a konyhába. Gabi követte. Félix egykettőre megtalálta mindent, amire szüksége volt. Lábast vett elő, beleöntött egy egész liter tejet, három deci tejszínt és egy csomag vaníliás cukrot tett bele. Ezt melegíteni kezdte, aztán elővett a fiókból egy óriási tábla csokit.

– Az legutóbb még nem volt ott – lehelte Gabi.

– Szerencsére ehhez nem kell varázspor – felelte Félix –, csokit bárhonnán elő tudunk venni. Része a manóságnak.

Kibontotta a csokit és egy másik edénybe tette darabokra törve. Gabi közben odament a fiókhoz és belenézett. Bögrék voltak benne, mint rendesen. Csokinak se híre, se hamva. Visszatolta.

– Oké, akkor most ismételd meg.

Félix kihúzta a fiókot, kivett egy tábla csokit és odaadta Gabinak, aki még akkor se nagyon hitte el, amikor már a kezében volt.

– Ez most csak egészen egyszerű recept lesz – hallotta a fiú szavait –, amolyan közönséges forró csoki. A manóiskolában ötvenféle forró csokit tanulunk, ez abból a leghétköznapiabb. Az öregebb manók sok százfélét tudnak.

– Te hány éves vagy? – kérdezte Gabi.

– Négyszáznyolcvanhét. A szakácsmanók egészen különleges recepteket is ismernek. Ha igazán jó forró csokit akarsz inni, csakis az Északi-sarkra gyere.

– No persze – motyogta Gabi –, az Északi-sarkra.

– Igen, ez a gondom. Haza kell jutnom az Északi-sarkra.

Félix közben egy bögre tejjel megolvasztotta a csokit, és amikor már egészen krémszerű volt, hozzákeverte a tejhez. Még melegítette egy ideig, közben egy félretett kocka csokit megreszelt, aztán fahéjat szórt a lábasba és kitöltötte az italt két bögrébe. Tejszínhabot tett rá, megszórta reszelt csokival és elővett két kiskanalat.

– Tessék, eredeti északi-sarki forró csoki.

Gabi zavartan kanalazta. Még soha nem ivott ilyet, és képtelen volt visszaemlékezni, hogy Félix honnan húzta elő a tejszínhabot.

– Szóval az Északi-sarkra – dünnyögte.

– Igen, oda. A főmanó nagyon morcos lesz, ha nem talál.

– És amikor leestél, hogyhogy nem vette észre senki?

– Egyedül voltam a szánon. Próbaút volt, tudod. Mindig javítunk, fejlesztünk valamit a szánokon, ezt mentem kipróbálni. Én a Csengőszó részlegben vagyok.

Gabi nagy kerek szemekkel nézett a manóra.

– Ej, hiszen tudod, „Csengőszó, csengőszó, cseng és bong az út, kis szánunkkal a csengős csikó nagy vidáman fut”. Persze nálunk rénszarvasok vannak, nem csikók. A Csengőszó részleg foglalkozik a szánokkal.

– Hát a Télapónak több szánja is van?

– Egész csomó. Két kontinens között mindig hazaugrik, iszik egy forró csokit, és másik szánnal, kipihent rénszarvasokkal folytatja. Persze erről a filmesek nem tudnak.

– És hol van most az a szán, amiről leestél?

– Továbbrepült, láttam elhúzni. És rénszarvasa sincsen, aki észrevenné, hogy leestem.

– Hogyhogy?

– Automata szán volt. Mi is haladunk a korrallal, nem fárasztjuk a rénszarvasokat, ha nem muszáj. – Félix kihörpintette az utolsó korty forró csokit. – A szán majd továbbrepül, aztán előbb-utóbb észreveszi a manóságot.

– A manóság – mondta Gabi komolyan.

– Igen, olyan, mint a katonaság, csak nálunk nem katonák vannak, hanem manók. Majd fölmennek érte és hazaviszik. De azt nem tudják kitalálni, hogy én hol estem le.

– És most mit fogsz csinálni?

– Elmosogatom a bögréket.

– De az Északi-sarkkal?

– Arról fogalmam sincs.

Amíg Félix elmosta a bögréket, Gabi gondolt egyet és fölszaladt a padlásra. Eszébe jutott, hogy az az aranyszínű valami a lyukban elég feltűnő lesz, nehéz lesz megmagyarázni, hogy miért olyan. Megnézte. Már egyáltalán nem csillogott, nem is látszott már, hogy hol volt a lyuk. És tényleg nem volt hó a padláson. Egyetlen hópihe se maradt sehhol. Gabi arra gondolt, ha Félix csakugyan a Télapó manója, nagy gyakorlata lehet a hólapátolásban.

Amikor visszaért a konyhába, már látta, hogy Félix máshoz is ért. Körben a mennyezet alatt fenyőgirland húzódott, csodaszép karácsonyfadíszekkel. Gabi álmélkodva nézte.

– Á, csak egy kicsit otthonosabbá akartam tenni – mondta Félix.

– Ezt is tudod varázspor nélkül?

– Persze, ez nagyon könnyű. Tessék.

Félix elővett a zsebéből egy aranyszínű karácsonyfagömböt és odaadta Gabinak.

– De hisz még két hét van karácsonyig – motyogta Gabi.

– Az Északi-sarkon egész évben minden föl van díszítve.

Gabi kicsit forgatta az aranygömböt, aztán letette az asztalra.

– Nincs egy játék kályhád? – kérdezte a manó.

– Kályháám?

– Valahogyan üzenetet kell küldenem az Északi-sarkra.

– Gondolom, ott telefon nincs.

– Van, a játékműhelyek meg a csomagoló meg a rénszarvasistálló meg a manóházak meg minden be van kötve a telefonhálózatba, de minket kívülről nem lehet hívni. Kétmilliárd gyerek él a világon, ki győzne annyi hívást? Nálunk csak posta van, egy akkora postahivatal, amekkorát még sose láttál.

– Én még semekkora postahivatalt se láttam.

– No jó, mindenesetre rengeteg manó fogadja a leveleket. Egy óriási terem van külön arra, hogy felírják, ki mit kért a Télapótól,

aztán a listák mennek a játékműhelyekbe. Szóval levelet kell írunk, de ahhoz kellene legalább egy kályha.

Gabi elgondolkodott egy pillanatig.

– Figyelj, én nem akarok beleszólni, de a leveleket a postaládába szokták dobni, nem a kályhába.

Félix megcsóválta a fejét, elővett a zsebéből két szaloncukrot és az egyiket odaadta Gabinak, a másikat bontogatni kezdte.

– Nem érted a lényegét. A postaládát legközelebb holnap reggel ürítik ki. Aztán szétválogatják a leveleket, a Téalapónak szólókat beteszik a megfelelő rekeszbe, és azok ott lesznek egészen estig, amikor bezárják a postát. Akkor bemegy varázssporral egy manó, kiveszi a leveleket és hazaviszi az Északi-sarkra. Vagyis holnap este. Nekem pedig még ma haza kellene érnem, mert az otthoniak manórohamot kapnak, ha nem találnak.

– Szívrohamot? – kérdezte Gabi együttérzéssel.

– Nem, manórohamot. Az összes manó kétségbeesetten fog rohángálni, hogy engem megkeressen. Nálunk nem szoktak manók csak úgy elveszni. Szóval ezért kellene a kályha.

– Hogyhogy?

Félix fölsóhajtott.

– Borzasztó, hogy mennyi mindent nem tanultok abban az iskolában. Száz éve még minden gyerek tudta, hogy a Téalapónak írt levelet be kell dobni a kandallóba vagy a kályhába. Én is dolgoztam a postahivatalban, akkoriban még rengeteg megpörkölődött levelet bontottunk föl.

– Én sose írtam levelet a Téalapónak – vallotta be Gabi.

– Nem nagyon hiszel ebben az egészben, ugye?

Gabi lehajtotta a fejét. Nem akart válaszolni. De a manó így is értette.

– No se baj. Majd elhiszed, ha látod a rénszarvasokat. Valami építőjátékos van?

Gabi pislogott egyet, mert váratlanul érte a kérdés.

– Legó – bökte ki.

– Az remek! – rikkantotta Félix, és már indult is a gyerekszoba felé, nyomában Gabival. – Naponta rakok össze legóautókat, legóházakat, legóvonatokat... ez aaaaz!

Rögtön megtalálta az ágy mellé állított legós dobozt, lehuppant mellé és azonnal munkához is látott. Gabi csodálkozva figyelte. Félix pillanatok alatt megépített egy kis dobozszerű, sötét vala-

mit, aminek elöl boltíves nyílása volt, aztán erre kis tornyot húzott föl, ami csőben végződött. A boltív mögött narancsszínű elemeket helyezett el, amik láthatóan a tüzet ábrázolták, s kis rácsot állított elé.

– No – mondta –, kandallónk már van. Díszítsük föl egy kicsit.

Egykettőre legó karácsonyfadíszeket mesterkedett a kandalló oldalára, sőt még néhány zoknit is. Gabi tudta, hogy a Téalapó zoknikba is rejt ajándékokat. Félix egy ajándékot is készített legóból, kék dobozkat sárga masnival átkötve. Aztán tovább kotorászott a nagy dobozban.

– Téalapófigurád nincsen?

– Az nincs – mondta Gabi.

Félix megvakarta a fejét.

– Hát jó, akkor megoldjuk nélküle. De itt nincs elég hely, menjünk át a nappaliba.

– Mihez nincs elég hely? – kérdezte Gabi, de közben már loholnia kellett Félix után. A manó átvitte a legókandallót a nappaliba és letette a sarokban.

– Várj – állította meg Gabit –, állj arrébb, kell a hely.

Gabi csípőre tette a kezét és éppen le akarta torkolni a manót, mégis mire kellene még hely, amikor ketten vannak a szobában – de Félix közben már leakasztotta a kis zacskót az övéről és bele-nézett. Gabi is. Aranyszínű por csillámlott benne.

Félix kicsipentett egy kis port és a legókandallóra szórta. A kék-sárga ajándékdoboz mellett azonnal megjelent egy kis piros legótéalapó, aztán az egész játék növekedni kezdett. Gabi szemei nagyra és kerekre nyíltak. A kandalló egyre nagyobb lett, a végén már az egész sarkot elfoglalta. A legótéalapó most éppen akkora volt, mint Gabi.

– Azt hiszem, jó lesz – méregette művét Félix bíráló tekintettel.
– Megírhatod a levelet.

– Milyen levelet?

– Hát a Téalapónak! Amiben értesíted, hogy nálad van az egyik manója, és kéred, hogy jöjjenek el érte.

– Írd meg te. Te akarsz hazamenni.

– Nem érted a lényegét. Manók nem írnak levelet a Téalapónak. Azt mindig gyerekek szokták csinálni.

Gabi tehát sóhajtvá visszabandukolt a szobájába, papírt és ceruzát vett elő, és nekifogott volna írni, de Félix megcsóválta a fejét.

– Levelet sosem írunk ceruzával. Udvariatlanság. Keress egy tollat, lehetőleg pirosat.

Gabi kotorászni kezdett a tolltartójában.

– Miért pirosat?

– Ezt kevesen tudják, de levelet mindig kék tollal illik írni, kivéve a Télapónak. Neki pirossal. A Télapó színe kétszáz éve a piros.

– És azelőtt?

– Azelőtt a zöld volt. Akkoriban még nem is volt ilyen kövér, és a szakállá is fekete volt. De a mostani külseje népszerűbb. A filmekben már mindenhol pirosban van, és fehér a szakállá. Úgyhogy írj csak neki pirossal.

Gabi leült az íróasztalhoz, és meglehetősen ügyvel-bajjal megírta a levelet. Félix tanácsokat adott, hogy mit írjon.

Kedves Télapó!

Gabi vagyok, hét és fél éves, és jó voltam. Félix azt mondta, hogy ezt magadtól is tudod, de azért leírtam. Nem azért írok, hogy ajándékot kérjek, hanem mert van itt egy manó. Tőled jött, az Északi-sarkról, és szeretne hazamenni. Küldj érte valakit, légyszi, jó? Kösz.

Gabi

– És most?

– Most bedobjuk a kandallóba, és mire elégne, már ott lesz az Északi-sarkon.

– De nincsen kandallónk – felelte Gabi kicsit szemrehányóan, amiért a manó még ennyit se tud.

– Már hogyan lenne – nézett rá Félix megütközve. – Az előbb építettünk, nem emlékszel?

– Dehogynem. Csakhogy az legóból van. Nem tudsz benne tüzet rakni.

Félix végig a fejét csóválta, amíg visszamentek a nappaliba. Amikor megint kinyitotta a varázsporos zacskót, ránézett Gabira.

– Szerintem te túlságosan tompafülű vagy.

– Milyen fülű? – kapott Gabi ijedten a füléhez.

– Tompafülű. Arra szoktuk mondani az Északi-sarkon, aki nem manó, vagyis nem hegyes a füle. Persze igazából a Téalapóé se hegyes, szóval nem szép dolog ilyet mondani, de azért mégis szoktuk... Az ilyen tompafülűek, mint te, gyakran alig-alig hisznek a Téalapóban, a manókban, az Északi-sarkban... még a repülő rénszarvasokban se. Olyanok is vannak, akik semmilyen varázslatban nem hisznek. Pedig a világ tele van varázslattal, csak oda kell figyelni. Itt van például ez.

Ezzel kicsipentett egy kis varázsport, bedobta a legókandallóba, és odabent abban a pillanatban föllobbant a tűz. Gabi úgy megdöbbsent, hogy a szája is tátva maradt.

– Tüzet gyújtani könnyű – mondta Félix –, csak az a nehéz, hogy a legónak nem szabad megolvadnia, mert akkor tüzet fog a szőnyeg. Dobd be a levelet.

Gabi této vázva nézett a levelére.

– De cím sincsen rajta...

– Senki másnak nem lehet így levelet küldeni, csak a Téalapónak.

Gabi közelebb lépett a legókandallóhoz és a rácson át bedobta a levelet a tűzbe. A papír lobbant egyet és eltűnt. Gabi gyorsan hátrálépett. A tűz csakhamar kialudt, de a helyén nem hamu maradt, hanem fekete legókockák.

– Mondtam én, hogy tompafülű vagy – szólalt meg a háta mögött Félix.

– Nem vagyok tompafülű – nyelvelt vissza Gabi. – Igenis hiszek a varázslatban.

– Még a húsvéti nyusziban is? – nevetett a manó.

Gabi zavartan nézett rá. A húsvéti nyusziban?... hát... végül is... tulajdonképpen...

– No látod – mondta Félix. – Hinnél te a húsvéti nyusziban, a Téalapóban, a sárkányokban és Helló Kittyben is, csak félsz, hogy akkor túlságosan gyerekek fognak nézni. Pedig hát mikor legyen az ember gyerek, ha nem hétéves korában?

Félix tünődve a zsebébe nyúlt, kivett két szaloncukrot, az egyiket Gabinak adta, a másikat bontogatni kezdte.

– Eláruljak egy titkot? Egy csomó felnőtt is hisz ám a Téalapóban. A húsvéti nyuszival ritkán szoktam beszélni, ő keveset jár az Északi-sarkra, de télapódolgokban igazán szakmanó vagyok. Úgy-

hogy ha én mondom, elhíheted. A felnőttek is hisznek a Téalapóban. Azt a sok-sok remek télapós filmet mind felnőttek találják ki.

Gabi elunta a szövegelést.

– Azt mondd meg – vágott közbe –, mi lesz most a levelemmel.

– A leveleddel? Hát lássuk csak. A levél egy szempillantás alatt ott volt az Északi-sarkon, már két perce odaért. A szétválogatás varázserővel működik, az egész sarkvidéken nincs annyi manó, aki azt kézzel meg tudná csinálni.

– Városonként?

– Dehogysis. Három terembe kerülnek a levelek. A piros jelzésűbe azok, amikben játékokat kérnek, a sárgába pedig amikben valami mást, például valaki összeveszett a padtársával és szeretné, ha kibékülhetne vele. Efféléket. És a zöld jelzéses terembe, illetve az csak egy kicsi szoba, oda kerülnek az egészen különleges levelek. Például amikor egy újságíró arra kéri a Téalapót, hogy nyilatkozzon a lapjának. Ezeket az ügyeletes manó rögtön elolvassa és intézkedik. Az újságírónak nyilatkozat helyett valami szép ajándékot szoktunk küldeni, legutóbb például piros tollat, kis télapósapkával a végén. No, szóval mire mindezeket végigmondtam, addigra a manó már egész biztosan elolvasta a leveledet, és most telefonál a vészmanóságra.

Gabi olyan elképedten nézett Félixre, hogy a fiú rögtön adott neki még egy szaloncukrot.

– A vészmanóságra...

– Igen, a vészmanóságra. Ők lépnek akcióba, ha baj van. Mindig tudják, mit tegyenek. Ha elvész egy manó, az nagyon komoly dolog, olyankor riasztják a rénszarvasszolgálatot és elindulnak manókeresésre. Most persze könnyű dolguk van, hiszen te megírtad, hogy nálad vagyok. Tehát kikeresik a címedet a jó gyerekek listájáról és indulnak. Öt-tíz perc alatt itt lehetnek... én a helyedben fölvennék valamit, mert odakint tombol ám a hóvihar.

Gabi meglepve nézett az ablakra.

– És az baj?

– Hát ha ajtót akarsz nyitni nekik, aztán esetleg kikísérni engem a szánig és megnézni a rénszarvasokat, akkor nem árt, ha úgy vagy öltözve, mint egy sarkkutató.

– Hát jó – mondta Gabi, és elindult a szobája felé. – Mindjárt jövök, de addig ne varázsolj ám semmit!

Beszaladt a szobájába, leakasztotta a lila kezeslábasát és belebújt. Lerúgta a papucsát, csizmát húzott helyette, aztán becipzárta a ruhát, a fejére húzta a kapucnit és a szája elé kapcsolta a szájvédőt. Fölhúzta a kesztyűit is, és szaladt vissza.

Félix a nappali ajtajában fogadta.

– Csingiling – mondta elragadtatva. – Ez már igazi téli viselet! Úgy nézel ki, mint egy mini lila úrhajós.

Gabi körbefordult, úgy mutatta meg, hogy igazán csak a szeme meg az orra látszik ki.

– Nagyon manó – mondta Félix. – Azazhogy menő, persze. Nézd, tudom, hogy azt mondtad, ne varázsoljak semmit, de hát ez igazából nem is számít varázslásnak... még varázspor se kell hozzá...

Gabi belépett a nappaliba és ámulva nézett körül. Minden föl volt díszítve, fenyőgírlandok húzódtak körben a mennyezet alatt, óriási, színes gömbökkel... a polcokon itt-ott apró karácsonyfák, és a sarokban egy mennyezetig érő, hatalmas, gyönyörű...

– De hisz ez üres – mondta Gabi.

– Ja igen. Éppen föl akartam díszíteni, amikor megjöttél. Mindjárt megcsinálom.

Ekkor halk zene szólalt meg.

– Megjöttek – mondta Félix lelkesen.

– Dehogyis, te... te manó – felelte Gabi –, ez a telefon. Anya itthon hagyta nekem a sajátját.

Már szaladt is és fölvette. Anya hívta, apa telefonjáról, arra volt kíváncsi, hogy otthon minden rendben van-e, mert az utakon szörnyű hóvihar van, és egyelőre nem is gondolhatnak rá, hogy elinduljanak hazafelé. Gabi kicsit tétován felelgetett – nem volt szabad idegent beengednie, és nem merte megmondani, hogy egy északi-sarki manó sétálgat a szobában, és egy olyan karácsonyfát díszít, ami öt perce még sehol se volt.

Anya javában beszélt, amikor Félix odalépett Gabihoz, kivette a kezéből a telefont, egy mozdulattal levette a tokját, egy másikkal ráadott egy újat, visszaadta, és már ment is vissza díszíteni. Gabi csak bámulta a telefont. A szokásos sötétbarna tok helyett most piros volt rajta, fehér prémszegéllyel, a felső végén kis télapósapkával, mellette apró karácsonyfadíszszel.

Gabi agyán ekkor cikázott át a gondolat: ha azok a vészmanók nem jönnek el Félixért nagyon gyorsan, akkor az egész ház úgy fog kinézni, mint egy óriási karácsonyfa.

S mikor letették anyával a telefont, végre csöngettek!

Gabi Félixre nézett.

– No látod – mondta a fiú jókedvűen –, egész hamar ideértek. Nyiss csak ajtót, addig befejezem a fát.

Gabi kiszaladt, közben azt találgatva, vajon hányan vannak azok a vészmanók. Ahogy az ajtót nyitotta, egyenesen előre nézett, de ahol egy manó arcának kellett volna lennie, ott valakinek a hasa volt, kék télikabátban. Gabi magasabbra nézett és megismerte a szomszéd nénit.

– Szia, Gabi – mondta a néni. – Gondoltam, átjövök, megnézem, minden rendben van-e. A szüleid biztos nem értek még haza.

– Csókolom – felelte Gabi. – Nem. Anyu most telefonált. Elakadtak a hóban.

– Akkor még soká tarthat, hogy hazaérjenek. Gyere át, ne ülj itthon egyedül.

Gabinak már a nyelve hegyén volt, hogy nincsen egyedül, de sikerült helyette valami egész mást mondania.

– Köszönöm, néni, de nem megyek. Jó játékot találtam.

– No jól van. Azért ha kell valami, szólj. De telefonon ám, ne-hogy elindulj ebben a hófúvásban!

Gabi megnyugtatta a nénit, hogy nem indul el, és szólni fog. Elköszönt, becsukta az ajtót és visszarohant Félixhez.

– Csingiling, manótársak – mondta a fiú, aki éppen egy arany szalagot igazgatott, háttal az ajtónak.

– Csak én vagyok – felelte Gabi. – A szomszéd néni volt. Semmilyen manó nem jött.

– Nem? – nézett hátra Félix. – No se baj. Messze van az Északi-sark. Pár percbe beletelik, hogy ideérjenek.

Egy órával később már nem mondta ezt a pár percet. A fa rég elkészült, leültek társasjátékozni, aztán építettek legóból egy kisebb karácsonyfát, és vártak. De se a csengő, se a telefon nem szólalt meg még egyszer. A manók nem jöttek. Gabi régesrég kibújt az úrruhájából.

– Tulajdonképpen itt is maradhatnál – mondta. – Nálunk lagnál, hozzánk járnál suliba...

– Á, nem érted a lényegét – felelte Félix. – Nekem dolgom van otthon. Amikor leestem itt, a kilences számú szán repülési képességeit vizsgáltam. Azért is estem le... kicsit jobbra húzott a szán, és kihajoltam, hogy megnézzem a jobb talpat. Nem kapaszkodtam elég jól. Még a tízestől a tizenötösig át kell nézmem a szánokat. A főnök nagyon morcos, ha a szánja nem jól repül. És megígértem, hogy besegítek a játéksomagolóban, mindjárt itt a karácsony, rengeteg munkánk van. Már így is túl sokáig maradtam. Nem értem, hogyhogy nem kapták meg a levelet.

– Talán elaludt a manó, aki a postát figyeli.

– Ugyan már, a posta mindig csingilingizik.

– Akkor talán ő is éppen besegít valahol máshol – tippelte Gabi. Félix gondterhelten megvakarta a fejét és azt mondta, hát az bizony lehetséges.

Végül aztán nekiláttak ebédet készíteni. Félix körülnézett a konyhában és a kamrában, bekukkantott a hűtőbe és megkérdezte:

– Szereted a virslit?

– Csokiból vagy marcipánból? – tudakolta Gabi, mert a manó körül magától felbukkanó rengeteg édesség okot adott rá, hogy ezt megkérdezze.

– Virsliből!

– Hát... szeretem. Kecsőppel.

– Remek – mondta Félix, és már szedett is elő fazekat, kést, villát. – Én meg mustárral. Karácsonyi virslit eszünk!

Gabi gyanakodva figyelt, még nem tudta eldönteni, hogy mire gondoljon. Talán tejszínhabos kakaóval akarja leönteni a virslit?

De a manó nem tett semmi ilyesmit. Pillanatok alatt megfőzött négy virslit – mintha gyorsabban főttek volna meg, mint máskor –, aztán külön-külön tányérokra tette őket és villámgyorsan fől-szeletelte. Majd a darabokat összeillesztette, és Gabi ámuló szeme előtt egy télapót, egy manót, egy rénszarvast és egy karácsonyfát rakott ki belőlük. Kecsőpöt és mustárt használt a díszítésre.

Elképesztő, gondolta Gabi, amíg ettek. Tényleg teljesen a karácsony bűvöletében él. Meg is kérdezte:

– Mit csináltok ti nyáron?

– Hát játékokat – felelte Félix.

– És tavasszal?

– Akkor is. Mi egész évben karácsonyi manók vagyunk, tehát mindig játékokat csinálunk. Karácsony után én átkerülök a mesekönyvekhez.

– Azokat szeretem – mondta Gabi.

A manó sóhajtott.

– Viszont ha nem jutok haza, akkor nem tudom ellenőrizni a Téalapó szánjait. Ha nem ellenőrzöm a szánjait, akkor a Téalapó nem indulhat el biztonságosan. Mivel a Téalapó csak biztonságosan indulhat el, valaki másnak kell ellenőrizni a szánjait. Ez pluszmunka lesz egy másik manónak, akinek így is van éppen elég dolga. Ezért morcos lesz, és mindenki őt fogja vigasztalni. Vagyis senki nem fog dolgozni, teljes lesz a lemaradás – hadarta egyre gyorsabban –, ezért mindenki morcos lesz, és mindenki mindenkit vigasztalni fog, és pláne nem fog senki dolgozni...

– Hagyd már abba! – csattant föl Gabi. – Ha nem csinálod meg az ellenőrzést, akkor föl fogják tenni a kérdést, hogy miért nem. Elsősorban téged akarnak majd megkérdezni, de nem találnak, és ebből rájönnek, hogy elvesztél. Még hozzá valahol messze, vagyis nyilván csak levelet tudsz írni. Vagyis bemennek a postára és megtalálják a levelet!

– Hát – dühöngte Félix – az bizony lehetséges... de akkor hol vannak ilyen sokáig?

– Nem tudom. Majd megjönnek. Az én szüleim se jöttek még meg.

Félix elgondolkodott és lassan bólogatni kezdett.

– Igen, ez gond. Majd amikor megjönnek a vészmanók, megkeressük a szüleidet és gondoskodunk róla, hogy hazajussanak.

De a vészmanók továbbra se jöttek.

Eltelt egy újabb óra. Megnéztek egy Grimm-mesét, a *Piroska és a farkas*, ami Gabiéknak nem volt meg otthon, de a manó csak bekapcsolta a videót és az ment rajta. Közben legóztak meg társasjátékoztak még egy kicsit.

– Hát jó – mondta Félix, amikor vége lett a filmnek. – Nem várok tovább, elindulok nélkülek.

– Milyen messze van ide az Északi-sark?

– Nagyon messze. Ha csak úgy oda akarnál utazni, akkor először autóval a repülőtérre, az jó időben két óra, de ebben a hóviharban sokkal több, aztán ott jegyet kell venni, meg kell várni, amíg szólítanak a beszálláshoz, aztán a repülőgép egy álló napig

repülne, pedig sokkal gyorsabb, mint az autó. Csakhogy oda nem repülnek repülőgépek, tehát oda szóló jegyet sem árulnak. Mivel-hogy azt hiszik, hogy ott nem él senki.

– Akkor mivel mész?

– Kénytelen leszek saját repülőgépet szerezni.

Gabi eltátotta a száját, aztán gyorsan becsukta, mert a manó már készült megint a zsebébe nyúlni. Gabi már torkig lakott szalancukorral.

– Honnan?...

– Lássuk csak.

Félix fölállt, körbesétált a szobában, nézelődött. Végignézte az összes polcot, elejétől végéig.

– Nincs egy repülőmodelled? Akár olyan is, amit úgy lehet összeragasztani apró részekből?

– Ilyesmi fiúkat szokott érdekelni. – Gabi már kimondta, amikor rájött, hogy mostanáig olyan társasjátékot játszottak, ami viszont lányokat szokott érdekelni, és Félixet ez egy percig sem zavarta.

– Értem. Hm-hm. Ez gond. Mondanám, hogy építsünk egyet legóból, de nem repülne jól, mert a legó azért mégiscsak valamenyire szögletes. Szép időben még csak-csak... hoppá!

Gabi fölugrott és odaszaladt Félixhez, aki a könyvespolc előtt állt, és követte a tekintetét. Egy könyvet nézett, ami a közlekedés történetéről szólt.

– Mi van, mit találtál ki?

– Csingiling – mondta a manó elégedetten, és levette a könyvet. Belelapozott. Gabi is a könyvbe kukucskált, először hajókat látott, aztán szekereket, autókat, de ezeket Félix átlapozta. Csakhamar megállt egy repülőgépnél.

– Ilyennel akarsz menni?

– Esetleg. Nem jó? Van itt másik is, nézd, ez nem szebb?

– Nem tudom. – Gabi kezdett mérges lenni. – Nem mindegy? Hol akarsz ilyen repülőgépet szerezni, azt mondd meg!

Félix rosszallóan nézett rá.

– Már hogy lenne mindegy? Mit gondolsz, mennyi dísz van a Téalapónak még azokon a szánjain is, amiket nem karácsonykor használ, hanem például amikor horgászni megy?

Gabi pislogott.

– A Téalapó szokott horgászni?

– Csak ilyenre. – Félix elővett egy ezüstpapírba csomagolt csokihalat és odaadta Gabinak.

– No jó – mondta Gabi a halat bontogatva –, majd varázsolsz díszeket a repülőgépre is, de megszerezni honnan akarod?

– Hát itt van a könyvben – mutatott Félix a lapra.

– De mi nem vagyunk a könyvben!

– A repülőgép se volt mindig a könyvben. Először fönt röpködött az égen, aztán valaki lefényképezte, kinyomtatták, és most itt van a könyvben.

Gabi a kezébe temette az arcát.

– És most azt hiszed, hogy ha lefényképeznek és kinyomtatnak egy könyvben, akkor bele tudsz ülni a könyvbeli repülőgépbe?

– Á, van annak egyszerűbb módja is. Egy baj van: tönkre kell tennem hozzá a könyvet.

– Sose bánd. Neked adom, szét is tépheted.

Félix csodálkozva nézett Gabira, a könyvre, aztán megint Gabira.

– Nekem?

– Persze.

– Ajándékba?

Gabi pislogott, aztán megértette.

– Ugye a manók mindig csak csinálják az ajándékokat, de sose kapnak?

– Egymástól igen. Meg a Téliapótól is persze, és a húsvéti nyuszi is hoz mindenfélét, meg van még sok kedves ismerős, akik néha eljönnek az Északi-sarkra. No de gyerektől ajándékot kapni, az egész más!

– Hát akkor ez is megvan, csak négyszáznyolcvanhét éves korodig várnod kellett rá. Csak nem sokáig örülhetsz neki.

– Miért nem?

– Most mondtad, hogy szét kell szedned.

– Ja igen. De szétszedve is örülni fogok neki. Viszont... ilyet még nem csináltam. Egy kicsit előbb gyakorolni kellene.

Félix tekintete megakadt az asztalon egy kifestőkönyvön. Oda ment, lapozgatni kezdte.

– Mondjuk megtennéd, hogy ezt kiszínezed?

Gabi ránézett a lapra. Helló Kitty volt, a kedvence. Bólintott, fogta a filctollkészletét, Kitty masniját kiszínezte pirosra, az orrocskáját sárgára, a ruháját is pirosra.

– Remek – mondta Félix, és kivágta a lapot a kifestőből. Föl-
emelte, maga elé tartotta. – Csingiling. Lássuk csak, hogy is kell
ezt csinálni. Egy, kettő, hohohohó!

Egyik kezében tartva a lapot, a másik kezének összes ujjá hegyé-
vel ráütött a papírra.

– Csodák csodája, nem történt semmi – jegyezte meg Gabi, tel-
jes joggal, mert Félix közelében tényleg az volt a csoda, ha nem
történt csoda.

– Várd ki a végét – mondta a manó. – Neked se sikerült minden
elsőre. Egy, kettő, hohohohó!

Ráütött a papírra megint, és most se történt semmi. Gabi nem
akarta megmondani, hogy akármeddig ütögetheti azt a papírlapot,
akkor se...

– No, három a manóigazság. Egy, kettő, hohohohó!

Félix harmadszor is megütötte a papírt. A rajz kiszakadt, és Kit-
ty kirepült a papírból, át a fél szobán, és leesett. De persze a talpá-
ra. Körülnézett és meglátta Gabit.

– Miau – mondta.

Gabinak leesett az álla. Kitty odajött hozzá, megszagolta a cipő-
jét.

– Takarékos módszer – mondta Félix lelkesen. – Nem kell hoz-
zá varázspor. Gyakrabban fogom használni.

Megint fölvette a könyvet és nézegetni kezdte a repülőgépeket.
Kitty ezalatt Gabi lábát szaglászta, megcsóválta a farkát, aztán
ahogy Gabi leguggolt hozzá, fölkapaszkodott Gabi térdére és az
arcát szagolgatva még jobban csóválta a farkát.

– Valami nincs rendben – mondta Gabi.

– No mi? – kérdezte Félix, és lapozott.

– Ez a cica csóválja a farkát. Jaj, az arcomat is megnyalta!

– És?

– A cicák nem csóválják a farkukat. Azt a kutyák szokták.

– Igen? – Félix leengedte a könyvet, körülnézett az asztalon. –
Mire használtad legutóbb ezeket a filceket?

– Hát... – Gabi megpróbált visszaemlékezni – tegnap rajzoltam
velük egy kiskutyát...

– Akkor ettől van – bólintott Félix, mialatt Kitty boldogan szu-
szogott Gabi fülébe. – Nézd a jó oldalát, cicát és kutyát is kaptál,
de csak egyet kell etetni.

– Etetni? – kapott a fejéhez Gabi. – Nálunk nincs itthon macskakaja... illetve... akkor lehet, hogy kutyakaját eszik, de az sincs.

– Próbáld ezt – nyújtott felé Félix egy szaloncukrot. Gabi átvette, fölbontotta, Kitty már boldogan szimatolta, és egy pillanat alatt befalta. Gabinak átsuhant az agyán, hogy mit fognak szólni a szülei, ha lesz egy cicája, aki kutya is, és szaloncukorral kell etetni, amikor már nem lesz itt a manó, és a szaloncukrot a boltban kell megvenni. És nyáron hol kap neki szaloncukrot?

– Eszembe jutott valami – mondta Félix. – A repülőgép remek dolog, majdnem olyan jó, mint a szán. Csak ebben a hóvihárban elég nehéz fölszállni vele. Ehhez mit szólsz? Szép, ugye?

És odamutatott Gabinak egy képet egy kilövőállványon álló, hófehér úrrakétáról.

Kitty vakkantott egyet.

– Mekkora ez a valóságban? – kérdezte Gabi, a karjába véve az izgága cicát, aki azonnal összegömbölyödött és dorombolni kezdett.

– Hát elég nagy – ismerte el Félix –, de vannak trükkök erre is. A könyv sajnos el fog égni, amikor a hajtóműveket beindítom, de az Északi-sarkon a könyves manók csinálnak másikat. Velem jössz?

– Az Északi-sarkra?!

– Persze. – Félix kivett a zsebéből egy egészen apró fenyőfát, az íróasztalra állította, aztán icipici díszeket vett elő és hozzálátott, hogy földíszítse. – Érdemes megnézni. Nemrég készült el a medvepálya, sokat járok oda korcsolyázni a medvéekkel.

– Medvék is vannak az Északi-sarkon?

– Pont az Északi-sarkon ne lennének medvék?

Gabi szerette a medvéket. De mégse mehetett.

– Szívesen mennék, de nem lehet. A szüleim valahol az úton ülnek a hóvihárban, és sietnek haza hozzám. Ha nem találunk itthon, ööö... manórohamot kapnak, ahogy Te mondanád.

– Hagyunk nekik üzenetet, de amikor megérkezünk, a manóságnak már nem lesz nehéz megtalálni őket és szánt küldeni értük.

Gabi gondolkodott egy kicsit, aztán bólintott.

– Hát jó.

– Akkor vedd vissza az úrhajósruhádat, odakint kell beszállnunk.

Gabi átnyújtotta a manónak a cicát, aki őt is boldogan megszi-
matolta, a farkát is csóválta, és megevett egy újabb szaloncukrot,
amíg Félix kísértélte vele.

Gabi bemászott a kezeslábasába, fejére húzta a kapucnit, és
azon tűnődött, mit fog szólni a szomszéd vörös cica, ha megismeri
ezt a fehér cicát, aki csahol és a farkát csóválja. Azt fogja mon-
dani... ja, nem tud beszélni. Félix mellett teljesen megbolondul az
ember.

Az előszobában Félix visszaadta neki a cicát.

– Szóval kimegyünk, beugrunk az úrhajóba, és már itt se va-
gyunk.

– No persze – pislogott Gabi az úrhajóra a képen, ami nem volt
nagyobb, mint a zsebtükre. – Semmiség. Csak beugrunk és kész.

Leoltották a villanyokat, kimentek, bezárták az ajtót. Odakint
változatlan erővel tombolt a hóvihár, úgy fújt a szél, hogy szinte
kiabálni kellett, hogy hallják egymást. Félix kézen fogta és ki-
rohant vele a kert közepére, ott letette a könyvet, állítva, hogy az úr-
hajó orra fölfelé mutasson.

– Kéne pár kő!

Gabi elszaladt a kerítés mellé, ahol volt néhány kő, s csak ekkor
jött rá, hogy Kitty ott van a kezében. Letette. Kitty vidám csaho-
lással ugrálni kezdett körülötte, és a lába mellett jött, amíg ő elvitte
a köveket. Félix megtámasztotta a könyvet, hogy a szél be ne
csukja, föl ne borítsa.

– Így jó lesz. Vedd föl a cicát és menjünk távolabb!

Néhány méterre a könyvtől megfogták egymás kezét.

– Amikor kimondom a varázsigét, belerohanunk a könyvbe.
Fölkészültél?

Gabi bólintott. Arcába csapott a hó.

– Mehetünk!

– Egy, kettő, hohohohó!

Nekirohantak a könyvnek, és átugrottak fölötte. A manó meg-
lepve nézett körül, de Gabi úgy nevetett, hogy a térdét csapkodta.

– Hát még mindig nem érted, hogy csak harmadikra fog sikerül-
ni? Menjünk vissza!

Visszamentek, de ahogy elhaladtak a könyv mellett, Gabi ráné-
zett és megállt.

– Hé, ez nagyobb lett.

– Hogy lett volna nagyobb?

– Az előbb még csak a térdemig ért, most meg már a derekamig!

– Egy könyv nem tud megnőni. Akkor elszakadna a papír! Mi lettünk kisebbek. Gyere, fussunk neki megint!

Távolabb mentek, megfogták egymás kezét, és Félix már mondta is: – Egy, kettő, hohohohó!

Nekirohantak a könyvnek, ami már ugyanolyan magas volt, mint Gabi. Majdnem beleverték az orrukat.

– Fog ez menni – mondta Gabi. – A kép kisebb, mint a könyv, hát még kisebbnek kell lennünk. Gyerünk!

Arrébb mentek, megfogták egymás kezét.

– Egy, kettő, hohohohó!

Nekirohantak a könyvnek, és sötét lett.

– Mi történt... hol vagyunk? – kérdezte Gabi. Nem látott semmit. Valami padlón ült. A hóviharnak nyoma se volt.

– Miau? – kérdezte Kitty.

– Gondolom, az űrhajóban vagyunk – mondta Félix.

– De miért van sötét?

– Mitől lenne világos? Meg kell keresni a villanykapcsolót.

Egyszer csak fény gyulladt. De csak egy kicsi, piros lámpa. Aztán egy sárga. Egy zöld... Félix egy égő karácsonyfafüzért húzott elő a zsebéből, az egyik végét odaadta Gabinak, fölállt és megindult a fal felé. Ahogy ment, egyre több karácsonyfaizzó jött ki a zsebéből, és egyre világosabb lett.

– Meg is van – mondta aztán, és föl kattintotta a villanyt.

Csakugyan az űrhajóban voltak. Nagy, tágas terem, közepén négy ülés, előttük hosszú pult rengeteg gombbal és kapcsolóval, képernyők, műszerek, lámpák, mindenféle. Kitty vakkantott egyet.

– Ejha – mondta Félix. – A manók imádni fogják.

– Oké – tápázkodott föl Gabi –, és most azt mondd meg: tudnak a manók űrhajót vezetni?

– Ugyan honnan tudnánk? Én karácsonyi manó vagyok, nem Luke Skywalker. Bár az igaz, hogy csináltam már figurákat...

Gabi nem akarta végigvárni, amíg Félix végigmeséli a történetét.

– Akkor hogy fogunk elindulni?

– Mit gondolsz, miért takarékoskodtam a varázssporral? Ül le, csatold be magad, indulunk. Sietnünk kell, nehogy a hóvihar fölborítsa a könyvet.

Gabi leült az egyik ülésbe, az ölébe tette Kittyt, aki megint azt mondta, hogy miau, és bekapcsolta a biztonsági övét. Félix talált egy kis fedelet a pulton, fölnyitotta, mint a benzinkúton, belenézett, bólintott, elővette a varázssporos erszényt, és beszórta az összes port a tankba. Abban a pillanatban az összes lámpa kigyulladt, a mutatók megmozdultak, és a képernyőkön megjelent a házuk, egészen alulról nézve, hiszen az űrhajó még benne volt a földön álló könyvben.

Félix leült mellé, ő is becsatolta magát. A zsebébe nyúlt, elővett három szaloncukrot, kettőt odanyújtott Gabinak, aki fölbontotta és az egyiket a cicának adta. Kitty egy falásra bekapta a cukrot.

– Tessék, indítsd el.

– Mivel? – kérdezte Gabi riadtan.

– Teljesen mindegy. Varázssporral megy, akármit nyomsz meg, el fog indulni.

Gabi körülnézett a műszerfalon és kiválasztott egy piros gombot. Megnyomta. Az űrhajó remegni kezdett, egy képernyőn megjelent, hogy

5

4

3

2

1

START!

– Repülünk? – kérdezte Gabi.

– Repülünk – bólintott Félix. – Nézd a képernyőt, az ott a hóvihar. De már felülről látjuk, a hófelhő alattunk van.

– Mikor érünk el az Északi-sarkra?

– Nagyon hamar, az űrhajók nagyon gyorsak.

– De még mindig picik vagyunk, nem?

– De, nyilván. Az egész űrhajó akkora lehet, mint a képen volt, talán ötcentis. Majd a főtéren szállunk le, a nagy karácsonyfa mellé, ott mindig rengeteg manó mászkál, észrevesznek, hoznak varázssport és visszanyeresztenek.

Gabi tűnődve babrálta Kitty fülecskéjét. A cica dorombolt ál-mában, és megcsóválta a farkát.

– Tudod, mit nem értek? Hogy tudunk mi bekerülni abba a könyvbe, ha nem is használtál varázsport?

– Ó, könyvbe bekerülni nagyon könnyű. Az a legkönnyebb. Te is írhatasz egy könyvet a ma délutánról, az Északi-sarkon majd ki-nyomtatjuk, teszünk bele fényképeket, a gyerekek pedig kinyitják, és hipp-hopp, benne vannak a könyvben.

– És tudok velük beszélni?

– Hát persze.

Repültek.

– Találkozhatok a Téalapóval is?

– Az Északi-sarkról még senki se jött el anélkül, hogy találkozott volna a Téalapóval és ajándékot kapott volna tőle.

Gabi elnevette magát.

– Én már tudom, mit fogok tőle kérni.

– No mit?

– Egy kis gépet, amiből gombnyomásra kijön egy szaloncukor. Különben mivel etetem nyáron a cicát?

Ezt a kis meseregényt Gabinak írtam.
Sajnos mire elkészült, ő már nem láthatta.
No, nem halt meg
Csak nem áll velem szóba többé.

•

Volt egy tervem.
Szerettem volna
ezt a kis könyvecskét úgy megcsinálni,
hogy tele legyen képekkel.
Gabit lefényképeztük volna,
és egy grafikus odarajzolta volna Félixet
meg a hátteret.
Talán egyszer valakik megcsinálják.

